

tuosa i rendida, saborejava de bon grat les coses divertides i no repugnava de pendre-hi part. Els ditxos dels joves el posaven fàcilment alegre de cara; fins devegades s'hi prenia més interès de lo que hauria volgut donar a entendre, i res més comic aleshores que veure la ganyota que feia quan no s podia aguantar el riure que l'anava invadint.

En les representacions de família que s donaven anualment pel seu sant, Sant Martí, reia d'excelent cor. També acceptava totes les bromes que ls seus li feien. Amb els amics de sa joventut o amb alguns familiars exercitava sa ironia; les seves dites eren coentes, però justes. No temia renovar-les. Més no s complavia amb els entreteniments espirituals fets de gracies precioses. En cambi, li agradaven les bromes grasses. Citava am gust, de memoria, passatges den Rabelais.

En això en Charcot s'oferia segons ell era: l'afalagava en totes les coses la senzillesa de la naturalesa.

D'ací certes preferencies seves en literatura o en art.

És sabut am quin culte honrava an en Shakespeare, que havia llegit, rellegit i anotat ell mateix. La philosophia del dramaturg anglès li era particularment agradable, per això mateix que estava basada en un estudi atent de la naturalesa. En l'obra den Shakespeare en Charcot veia un model d'anàlisi dels sentiments i de les passions. Hi retrobava aquesta vigorosa observació de l'especie humana que ell aplicava en la clinica. I en el comediant saborejava l naturalisme sincer de les agudeses i dels bons mots.

Així, la folga den Charcot era eminentment «shakespeariana». D'igual manera s'havia sentit de bonhora atrèt per les obres mestres de les escoles flaman i holandesa. Les innegables qualitats d'observació de que varen fer prova els artistes dels Països-Baixos, com també llur cuidado escrupulós de representar exactament la naturalesa, no podien menos de seduir an en Charcot. Foren sos mestres predilectes.

Posseint una obra den Jan Steen, justament reputada, les *Noces de Cana*, l'havia feta posar en son despaig, pera tenir-la sempre a la vista. No s cançava d'admirar la veritat de les actituds i de les expressions, el felix agrupament dels personatges, la sinceritat ingenua dels accessoris i la justesa del colorit.

Hi regoneixia als familiars del pintor, figurants estranys en aquest quadro d'història religiosa. Després, feia ressaltar les qualitats mestresses de l'artista holandès: sa franquesa, son rea-